

Příslušelo sice okr. zastupitelstvu podle § 7 zák. č. 444/1919 Sb. usnášeti se o tom, kolik úřednických míst a pro který obor služby se má zřídit a příslušelo okr. výboru úředníky ustanovovati resp. povyšovati, leč právo toto příslušelo jim jen potud, pokud se jednalo o okr. úředníky, tedy o úředníky samosprávných okresů. I když má stížnost pravdu, že příslušné orgány autonomní mohly ustanovovati úředníky samosprávných svazků i se zpětnou účinností, nelze z toho argumento a maiori ad minus ještě dovozovati, že úředníci takoví mohli býti ustanovováni nebo povyšováni s budoucí účinností do doby, kdy působnost těchto autonomních svazků již zanikla, ježto pojmově je nemožno ustanoviti úředníka pro zaměstnavatele, který již přestal existovati. Nemohl proto okres klatovský — a nad to již v době, kdy již bylo jisto, že působnost jeho dnem 30. listopadu 1928 zanikne — ustanoviti s účinností od některého dne, který spadá již do doby po 30. listopadu 1928, zastupitelskému okresu klatovskému ani úředníky nové, ani nemohl s účinností po 30. listopadu 1928 propůjčovati služební místa vyšší platové stupnice, která v té době neexistovala, když úředníci ti již dnem 1. prosince 1928 přešli ipsa lege do služeb státních.

Poukazoval-li právní zástupce st-lův při veřejném ústním líčení na to, že se jedná v daném případě o právní nárok stejné povahy, jako je nárok na přiznání vyšších požitků v důsledku platového postupu, který dospěje k realizaci teprve po 30. listopadu 1928, dlužno na to odpovědět, že přirovnání toto selhává již proto, že postup platový resp. postup do vyšších stupňů je důsledkem dovršení určité započitatelné služební doby se služným bezprostředně předcházejícího stupně téže platové stupnice (srov. § 15 odst. 2 plat. zák.), a že tato služební doba resp. postupové lhůty počínají běžeti určitým dnem (§ 141 plat. zák.) po nastoupení určitých skutečností (počátek služební doby, okolnost odůvodňující změnu služného), které nastaly ještě před účinností zák. organ., kdežto v případě jmenování s účinkem až po 1. prosinci 1928 skutečnost taková, ku které by se pojily určité právní následky, před 1. prosincem 1928 vůbec nenastala. Je tedy přiznání vyššího služného aktem povahy deklaratorní, jímž se vyslovuje, že nastaly určité skutečnosti, a že se ke skutečnostem těm pojí určité právní důsledky, kdežto propůjčení místa vyšší platové stupnice je aktem konstitutivním, jehož náležitosti musejí býti splněny v době, kdy akt ten má nabýti účinnosti.

Z úvah těchto plyne, že st-l nemohl dnem 1. prosince 1928 se žádným právem na propůjčení místa vyšší platové stupnice po 1. prosinci 1928 přejíti do služeb státních, a nelze žal. úřadu činiti výtku nezákonnosti, když st-li právo takové nepřiznal.

Č. 11.288.

Ž i v n o s t e n s k é p r á v o: * Úřad, posuzuje spolehlivost žadatele o živn. koncesi podle § 23 odst. 1 živn. řádu, může vzíti zřetel i na to, zda prostředí, ve kterém žadatel žije, nebo žil, není s to otrásti důvěrou úřadu, že žadatel dostojí zvláštním povinnostem, spojeným s tou kterou živností.

(Nález ze dne 18. května 1934 č. 7647.)

Věc: Karel S. ve Z. proti zemskému úřadu v Praze o koncesi autodrožkářskou.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem z 25. července 1931 nevyhověl okr. úřad v Praze-venkov žádosti st-lově za udělení koncese autodrožkářské podle § 15 bodu 4 živn. ř. se stanovištěm v Z. na náměstí, přihlížeje k ustanovení § 23 živn. ř., jelikož podle konaného šetření nedostává se mu k živnosti té spolehlivosti; jeho rodiče i členové rodiny trestáni byli mnohokrát pro kapesní krádeže a je tudíž odůvodněný předpoklad, že koncese mohlo by býti zneužíváno k nekalým účelům.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad podanému odvolání z důvodů v odpor vzatého rozhodnutí.

O stížnosti uvážil nss toto:

Spolehlivost vzhledem k žádané koncesi ve smyslu § 23 živn. ř. jest zvláštní osobní vlastnost, jdoucí přes míru všeobecných vylučovacích důvodů (§ 5 živn. ř.), kterou zákon pro určité koncesované živnosti požaduje. Posouzení otázky, je-li uchazeč o živnost koncesovanou spolehlivý vzhledem k žádané živnosti, jest volným hodnocením skutkových okolností ve správním řízení zjištěných a závěr z toho vyplývající jest součástí skutkové podstaty. Nss jsa podle § 6 odst. 1 zák. o ss vázán skutkovou podstatou, na níž žal. úřad své rozhodnutí založil, nemůže výrok úřadu přezkoumávati věcně, nýbrž musí se vzhledem k ustanovení 2. odst. cit. § 6 omeziti na zkoumání formelní, zda totiž skutkové okolnosti byly dostatečně zjištěny nebo zda závěr úřadu není v rozporu s logickým myšlením.

V daném případě nepokládal žal. úřad st-le za spolehlivého vzhledem k požadované koncesi, poněvadž jeho rodiče i členové rodiny byli mnohokrát trestáni pro kapesní krádeže a je tudíž odůvodněný předpoklad, že by koncese mohlo býti zneužíváno k nekalým účelům.

St-l nepopírá správnost zjištění, že jeho rodiče i členové rodiny byli mnohokrát pro vzpomenutý delikt trestáni, má však za to, že může v úvahu přicházeti toliko jeho vlastní spolehlivost, o níž vzhledem k jeho zachovalosti nemůže býti pochyby, že však nelze přihlížeti k chování jeho příbuzných, kteří s ním nebydlejí ve společné domácnosti; tento svůj názor opírá o to, že jedině § 18 odst. 2 živn. ř. dává úřadu možnost, odpřítí koncesi hostinskou, svědčí-li proti žadateli nebo členům jeho rodiny, kteří žijí s ním v rodinném svazku, takové skutečnosti, které oprávnějí k domněnce, že by živnosti bylo zneužíváno k činům tam uvedeným, kdežto jinak živn. řád na chování příbuzných vůbec nebéře zřetele.

Této námitce nelze dáti za pravdu. § 23 živn. ř. nedefinuje blíže pojmu »spolehlivosti«, nýbrž vychází zřejmě z toho, jak v obecném nazírání je na »spolehlivost«, totiž důvěryhodnost určité osoby v širším slova smyslu pohlíženo. »Spolehlivost« pochází od slovesa »spolehnouti se« na někoho, tudíž musí jíti o takovou osobu, na niž se úřad může spolehnouti, k níž může míti důvěru, že živnost bude provozovati tak, jak toho veřejný zájem vyžaduje, a že není obavy, že se tak nestane. Tento pojem není tak úzký, jak si jej stížnost vykládá, neboť i ovzduší, v němž žadatel o koncesi žije, resp. žil, zejména morální kvalita rodičů a blízkých příbuzných se žadatelem ve společné domácnosti žijících jsou okolnostmi, které jsou

s to otrásti důvěrou úřadu, že žadatel dostojí zvláštním povinností spojeným s tou kterou živností.

Z toho pak, že zákonodárce při určité koncesované živnosti (§ 16) uznal za nutno, zvláště se zmiňovati o členech rodiny žadatelovy, kdežto ve všeobecných ustanoveních (§ 23) mluví jen o spolehlivosti vůbec, aniž je tu výslovně řeč také o spolehlivosti členů rodiny, neplyne ještě nic pro názor st-lův, poněvadž pojem spolehlivosti v § 23 užitý nevylučuje i širší výklad, jak shora dovozeno; zákonodárce v § 18 odst. 1 živn. ř. vychází z téhož pojmu »spolehlivosti« jako v § 23; v odst. 2 § 18 živn. ř. pak nedefinuje zákonodárce snad zvláště pro živnost hostinskou pojem »spolehlivosti« v § 23 užitý, ježto výrazu »spolehlivost« v tomto odstavci vůbec neužívá, nýbrž vzhledem k tomu, že tato živnost obzvláště snadno může býti zneužita k činům tam uvedeným, ukládá živn. úřadu zvláště rigorosní postup při udělování této koncese a aby za těchto okolností vždy koncesi odepřel.

Že by pak závěr žal. úřadu, že st-l. vzhledem k okolnostem shora uvedeným není dostatečně spolehlivý a že jest se obávati, že koncese by mohlo býti zneužíváno k nekalým účelům, byl nelogický, nss shledati nemohl, když st-l v řízení správním netvrdil, že s rodiči a členy rodiny nežije ve společné domácnosti a tudíž vliv těchto osob na st-le vyloučen není; tvrzení teprve ve stížnosti uplatněné, že s nimi společnou domácnost nesdílí, jest nepřípustným novem (§§ 5 a 6 zák. o ss).

Poukazuje-li stížnost konečně k tomu, že živnost autodrožkářskou lze vykonávati toliko osobně a žádný z příbuzných řízení vozidla neovládá, takže nemůže přicházeti v úvahu jako zástupce a tedy jako osoba, která by mohla koncese zneužítí, nedotýká se tato námitka nař. rozhodnutí, neboť žal. úřad odepřel koncesi proto, že tu jest obava, že by st-l mohl koncese zneužítí.

Č. 11.289.

Řízení správní: * Rozhodnutí o odepření odkladného účinku odvolání podle odst. 2 § 77 vl. nař. č. 8/1928 Sb. o správním řízení není dáno do volné úvahy úřadu, správním předpisem neomezené.

(Nález ze dne 18. května 1934 č. 9318.)

Věc: Bruno A. a Karel J. v P. (adv. Dr. Jos. Vogel z Prahy) proti magistrátu hlavního města Prahy o odepření odkladného účinku odvolání.

V ý r o k: Stížnosti se zamítají pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Magistrát hl. města Prahy vyhláškou z 2. října 1930 zakázal jako živn. úřad I. stolice podle § 54 odst. 2 živn. ř. používání výherních automatů, poskytujících možnost k výhře ať v penězích, ať v jakémkoliv jiném druhu prospěchu. Tato vyhláška — jak jest v ní uvedeno — nabyla účinnosti dne 15. října 1930.

Nálezem magistrátu hl. města Prahy ze 7. prosince 1931 byl Bruno A. v Praze odsouzen pro přestupek uvedené vyhlášky k pokutě 1.000 Kč, pro případ nedobytnosti k 90dennímu vězení, a nálezem magistrátu hl. města Prahy z 12. prosince 1931 byl Karel J. v Praze odsouzen pro týž přestupek k pokutě 1.000 Kč, pro případ nedobytnosti k 3 měsíčnímu